

COMMISSIE VAN BEROEP BETAALD VOETBAL VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND

1. Het beroep

De tuchtcommissie betaald voetbal (hierna: tuchtcommissie), heeft bij beslissing van 3 februari 2021 de heer ██████████ (hierna: appelland), veroordeeld tot een uitsluiting van deelname aan competitie-, play-off- of bekerwedstrijden van de KNVB tot de dag, volgende op die, waarop het 1e elftal van zijn club 3 (drie) achtereenvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld, waarvan 1 (één) wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van 1 (één) jaar, alsmede in de kosten van de mondelinge behandeling, wegens het in strijd handelen met het bepaalde in artikel 2 lid 2 sub e van het Algemeen Reglement (hierna: AR).

Omdat appelland zich niet kan verenigen met voornoemde beslissing, is op 8 februari 2021 namens appelland beroep aangetekend. Op 12 februari 2021 zijn aanvullende redenen die het beroep omkleden ontvangen. De commissie van beroep betaald voetbal (hierna: commissie van beroep) heeft de zaak mondeling behandeld op 26 februari 2021. Hierbij waren aanwezig de aanklager betaald voetbal (hierna: aanklager), de secretaris van de aanklager en appelland, bijgestaan door de heer mr. W.K. van Zetten, General Counsel van AZ, en mevrouw mr. S. Juffermans, jurist van AZ.

2. Het verloop van de procedure

De aanklager heeft appelland bij e-mailbericht van 7 december 2020 op grond van artikel 19 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal (hierna: RTBV) tenlastegelegd dat hij in de periode van 17 december 2019 tot 8 maart 2020 in strijd heeft gehandeld met het bepaalde in artikel 2 lid 2 sub e AR, te weten:

1. Primair

- Het wedden op het resultaat, de voortgang en/of het verloop van (een) competitie(s) waarin u heeft deelgenomen in het seizoen 2019/20, door als speler van het eerste elftal van AZ Alkmaar via een (persoonlijk) account bij een online aanbieder van sportweddenschappen op onderstaande wedstrijd(en), (per wedstrijd) één of meerdere, weddenschap(pen) af te sluiten:

TOTO KNVB Beker 2019/20

- FC Twente – Go Ahead Eagles, gespeeld op 17 december 2019 om 18.30 uur;
- Excelsior Rotterdam – FC Eindhoven, gespeeld op 17 december 2019 om 19.45 uur.

Eredivisie 2019/20

- Ajax Amsterdam – ADO Den Haag, gespeeld op 22 december 2019 om 12.15 uur;
- FC Utrecht – Feyenoord Rotterdam, gespeeld op 22 december 2019 om 14.30 uur;
- Vitesse Arnhem – VVV Venlo, gespeeld op 22 december 2019 om 16.45 uur;
- FC Groningen – FC Emmen, gespeeld op 22 december 2019 om 14.30 uur;
- SC Heerenveen – ADO Den Haag gespeeld op 22 februari 2020 om 19.45 uur;
- Feyenoord Rotterdam – Fortuna Sittard gespeeld op 22 februari 2020 om 19.45 uur;
- ADO Den Haag – Heracles Almelo gespeeld op 29 februari 2020 om 18.30 uur;
- PEC Zwolle – Vitesse Arnhem gespeeld op 29 februari 2020 om 19.45 uur;
- VVV Venlo – Fortuna Sittard gespeeld op 29 februari 2020 om 19.45 uur;
- RKC Waalwijk – FC Utrecht gespeeld op 1 maart 2020 om 12.15 uur;
- Fortuna Sittard – PEC Zwolle gespeeld op 6 maart 2020 om 20.00 uur;
- Vitesse Arnhem – FC Twente gespeeld op 7 maart 2020 om 19.45 uur;
- SC Heerenveen – Ajax Amsterdam gespeeld op 7 maart 2020 om 20.45 uur;
- FC Groningen – PSV Eindhoven gespeeld op 8 maart 2020 om 16.45 uur.

En/of

Subsidiair

- Het iemand toestaan en/of in de gelegenheid stellen om te wedden op het resultaat, de voortgang en/of het verloop van (een) competitie(s) waarin u heeft deelgenomen in het seizoen 2019/20, door als speler van het eerste elftal van AZ Alkmaar de inloggegevens van uw (persoonlijke) account bij een online aanbieder van sportweddenschappen aan een ander te verstrekken en op dat account geld beschikbaar te stellen om op onderstaande wedstrijd(en), (per wedstrijd) één of meerdere, weddenschap(pen) mee af te sluiten:

TOTO KNVB Beker 2019/20

- FC Twente – Go Ahead Eagles, gespeeld op 17 december 2019 om 18.30 uur;
- Excelsior Rotterdam – FC Eindhoven, gespeeld op 17 december 2019 om 19.45 uur.

Eredivisie 2019/20

- Ajax Amsterdam – ADO Den Haag, gespeeld op 22 december 2019 om 12.15 uur;
- FC Utrecht – Feyenoord Rotterdam, gespeeld op 22 december 2019 om 14.30 uur;
- Vitesse Arnhem – VVV Venlo, gespeeld op 22 december 2019 om 16.45 uur;
- FC Groningen – FC Emmen, gespeeld op 22 december 2019 om 14.30 uur;
- SC Heerenveen – ADO Den Haag gespeeld op 22 februari 2020 om 19.45 uur;
- Feyenoord Rotterdam – Fortuna Sittard gespeeld op 22 februari 2020 om 19.45 uur;
- ADO Den Haag – Heracles Almelo gespeeld op 29 februari 2020 om 18.30 uur;
- PEC Zwolle – Vitesse Arnhem gespeeld op 29 februari 2020 om 19.45 uur;
- VVV Venlo – Fortuna Sittard gespeeld op 29 februari 2020 om 19.45 uur;
- RKC Waalwijk – FC Utrecht gespeeld op 1 maart 2020 om 12.15 uur;
- Fortuna Sittard – PEC Zwolle gespeeld op 6 maart 2020 om 20.00 uur;
- Vitesse Arnhem – FC Twente gespeeld op 7 maart 2020 om 19.45 uur;
- SC Heerenveen – Ajax Amsterdam gespeeld op 7 maart 2020 om 20.45 uur;
- FC Groningen – PSV Eindhoven gespeeld op 8 maart 2020 om 16.45 uur.

2. Primair

- Het wedden op het resultaat, de voortgang en/of het verloop van enige wedstrijd waarin u (in)direct enige mate van invloed had of kon hebben, door als speler van het eerste elftal van AZ Alkmaar via een (persoonlijk) account bij een online aanbieder van sportweddenschappen op de 28 februari 2020 om 20.00 uur gespeelde Keuken Kampioen Divisie wedstrijd De Graafschap – Jong AZ Alkmaar één weddenschap af te sluiten.

En/of

Subsidiair

- Het iemand toestaan en/of in de gelegenheid stellen om te wedden op het resultaat, de voortgang en/of het verloop van enige wedstrijd waarin u (in)direct enige mate van invloed had of kon hebben, door als speler van AZ Alkmaar de inloggegevens van uw (persoonlijke) account bij een online aanbieder van sportweddenschappen aan een ander te verstrekken en op dat account geld beschikbaar te stellen om op de 28 februari 2020 om 20.00 uur gespeelde Keuken Kampioen Divisie wedstrijd De Graafschap – Jong AZ Alkmaar één weddenschap mee af te sluiten.

Op 8 december 2020 heeft de aanklager overeenkomstig artikel 10 lid 1 sub b onder ii RTBV de zaak ter behandeling aan de tuchtcommissie voorgelegd. De tuchtcommissie heeft de zaak op 21 januari 2021 mondeling behandeld. In haar beslissing van 3 februari 2021 heeft de tuchtcommissie de aanklager ontvankelijk verklaard en het primair onder 1 en 2 tenlastegelegde bewezenverklaard. De

tuchtcommissie heeft appellant ter zake van de hiervoor vermelde overtredingen strafbaar geacht en met ingang van 3 februari 2021 veroordeeld tot de hiervoor (onder '1. Het beroep') genoemde straf.

3. De gronden van het beroep

In het beroepschrift en ter zitting van de commissie van beroep zijn namens appelland redenen aangevoerd die het beroep omkleden. Ten aanzien van de procedure is namens appelland betoogd dat de aanklager niet-ontvankelijk in de tuchtrechtelijke vervolging had dienen te worden verklaard, omdat appelland tijdens het door en onder verantwoordelijkheid van de aanklager uitgevoerde (voor)onderzoek in zijn fundamentele belangen is geschaad en hierdoor het recht op een eerlijke tuchtprocedure doelbewust en in ernstige mate tekort is gedaan. Hiertoe is namens appelland onder meer aangevoerd dat de onderzoekscommissie integriteit in deze zaak niet op de statutair vereiste wijze is samengesteld, dat de onderzoekscommissie integriteit haar statutaire bevoegdheden te buiten is gegaan, dat een essentiële passage in het verslag van het verhoor bij de onderzoekscommissie onjuist weergegeven is, dat geen adequaat hoor en wederhoor is toegepast en dat de aanklager niet de reglementair voorgeschreven procedure heeft gevoerd. Namens appelland is op de genoemde gronden betoogd dat de aanklager alsnog niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

Mocht de commissie van beroep de aanklager toch ontvankelijk verklaren, dan verzoekt appelland vrijgesproken te worden van de primair onder 1 en 2 tenlastegelegde feiten. Namens appelland is eerst gesteld dat ten aanzien van de bewezenverklaring van het primair onder 2 tenlastegelegde de tuchtcommissie in het geheel niet heeft onderbouwd op welke wijze sprake zou zijn geweest van (mogelijke) invloed op de wedstrijd. Daarnaast kan uit de uitspraak van de tuchtcommissie niet worden afgeleid op basis van welke (ten minste) twee bewijsmiddelen zij tot een bewezenverklaring komt. Namens appelland is betoogd dat dit op zichzelf al voldoende grondslag voor vernietiging van de uitspraak van de tuchtcommissie is. Voorts is namens appelland gesteld dat hij zelf geen weddenschappen heeft afgesloten op de in de tenlastelegging genoemde wedstrijden. Appelland heeft zich daarmee onthouden van het wedden op het resultaat, de voortgang en/of het verloop van die wedstrijden. Namens appelland is naar voren gebracht dat de tuchtcommissie suggereert dat het enkele feit dat de weddenschappen zijn geplaatst vanaf het account van appelland al voldoende is voor overtreding van artikel 2 lid 2 sub e AR. In dat verband is namens appelland gesteld dat voor strafbaar handelen echter wettig en overtuigend dient te worden vastgesteld dat appelland zich niet heeft onthouden van het wedden op de wedstrijden zoals genoemd in de tenlastelegging, oftewel er dient bewezen te worden dat appelland zelf de weddenschappen heeft geplaatst. Namens appelland is daarnaast aangevoerd dat de tuchtcommissie lijkt uit te gaan van omkering van de bewijslast, omdat zij stelt dat appelland zich alleen volledig zou kunnen disculperen als niet hij doch een ander de weddenschappen op zijn naam zou zijn aangegaan. Voor zover sprake zou zijn van omkering van de bewijslast, is namens appelland betoogd dat hij daarin geslaagd is. Op grond van het dossier kan immers geen andere conclusie getrokken worden dan dat de weddenschappen op de wedstrijden uit de Nederlandse competitie zijn geplaatst door een vriend van appelland, de heer [REDACTED] (hierna: zijn vriend).

Appelland verzoekt de commissie van beroep hem daarnaast vrij te spreken van de subsidiair onder 1 en 2 tenlastegelegde feiten. Namens appelland is in dat verband gesteld dat de tuchtcommissie – evenals de aanklager – expliciet heeft uitgesproken dat er geen aanwijzingen zijn dat appelland weddenschappen heeft afgesloten om onrechtmatig wedstrijden te beïnvloeden en dat van matchfixing geen sprake is. Namens appelland is betoogd dat het hierdoor volstrekt helder is dat appelland zich niet schuldig heeft gemaakt aan de subsidiair tenlastegelegde feiten, omdat uit het vierde gedachtestreepje van artikel 2 lid 2 sub e AR volgt dat de basis voor strafbaar handelen ligt in het verrichten van handelingen die gericht zijn op het onrechtmatig beïnvloeden van uitslagen van wedstrijden.

Appelland verzoekt de commissie van beroep de uitspraak van de tuchtcommissie ook te vernietigen indien de commissie van oordeel zou zijn dat appelland de primair of subsidiair tenlastegelegde feiten

heeft begaan. Namens appellant is hiertoe onder meer aangevoerd dat hij niet op de hoogte was of had hoeven zijn van het gokverbod op wedstrijden uit de eigen competitie. Daarnaast zijn de wedregels in de reglementen opgenomen met het doel om matchfixing tegen te gaan. Nu de aanklager en de tuchtcommissie hebben vastgesteld dat er geen aanwijzingen zijn voor matchfixing, dient een eventuele overtreding van de wedregels van de KNVB ook tegen die achtergrond te worden beoordeeld. Namens appellant is gesteld dat geen sprake is van strafwaardig handelen. De op grond van artikel 19 lid 2 RTBV hiervoor vereiste opzet, schuld, nalatigheid of onzorgvuldigheid ontbreekt. Namens appellant is voorts aangevoerd dat als er al sprake zou zijn van overtreding van de KNVB-reglementen en strafbaar handelen, de door de tuchtcommissie opgelegde straf disproportioneel hoog is en dient te worden gematigd.

Tot slot is namens appellant gewezen op het mogelijke afbreukrisico en de negatieve invloed die deze zaak mogelijkerwijs kan hebben op de carrière van appellant. De commissie van beroep wordt dan ook verzocht de KNVB te bevelen de uitspraak niet of slechts gedeeltelijk (geanonimiseerd) te publiceren.

4. De vordering van de aanklager

De aanklager wijst er ten eerste op dat het beroepschrift niet door appellant of zijn raadsman ondertekend is en daardoor niet voldoet aan de reglementaire vereisten. De essentie van de eis tot ondertekening is naar haar oordeel gelegen in ondubbelzinnig vaststellen dat appellant het beroep heeft gewild. Uit het verschijnen van appellant ter zitting bij de commissie van beroep kan dit wilsoordeel volgens haar worden afgeleid, waardoor geen tuchtrechtelijke consequenties verbonden dienen te worden aan het formele gebrek.

De aanklager is voorts van mening dat de tuchtcommissie terecht heeft geoordeeld dat zij ontvankelijk is in de tuchtrechtelijke vervolging. Ter onderbouwing van dit standpunt schetst zij onder meer de gevolgde procedure met verwijzing naar de desbetreffende bepalingen uit het reglement. Daarnaast stelt zij dat de onderzoekscommissie heeft gehandeld binnen het mandaat dat de onderzoekscommissie heeft. De aanklager is het met de tuchtcommissie eens dat de brief waarin appellant in de gelegenheid is gesteld om verweer te voeren qua formulering onhandig is geweest vanwege de zinsnede "de aanklager heeft besloten dat u tuchtrechtelijk zal worden vervolgd". Naar het oordeel van de aanklager is echter adequaat hoor en wederhoor toegepast door appellant meermaals in de gelegenheid te stellen zijn verhaal te doen. De aanklager stelt dat geen sprake is geweest van enig vormverzuim en verzoekt dan ook het oordeel van de tuchtcommissie ten aanzien van haar ontvankelijkheid over te nemen.

De aanklager acht bewezen dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan de primair onder 1 en 2 tenlastegelegde feiten en verzoekt ook ten aanzien hiervan het oordeel van de tuchtcommissie over te nemen. Wat de bewijsmiddelen betreft, verwijst de aanklager naar het rapport van de onderzoekscommissie en onderdelen van de verklaringen van appellant en zijn vriend. De aanklager is van mening dat de verklaringen van appellant en zijn vriend over het gebruik van het account van appellant door zijn vriend niet geloofwaardig zijn, doordat de verklaringen op een aantal belangrijke punten onlogisch zijn of niet overeenkomen. De aanklager komt dan ook tot de conclusie dat het appellant zelf is geweest die gewed heeft op de wedstrijden uit de eigen competities. Ook in het geval ervan uit zou worden gegaan dat het zijn vriend was die (een deel van) de weddenschappen op de Nederlandse competities met het account van appellant heeft afgesloten, is de aanklager van oordeel dat deze weddenschappen direct voor rekening van appellant dienen te komen. De aanklager stelt dat is ingezet vanaf het account van appellant, met zijn inloggegevens, met zijn geld en ook nog eens volledig in strijd met de algemene voorwaarden van Bwin. De aanklager acht het hierdoor niet relevant wie de weddenschappen uiteindelijk is aangegaan en ook niet wat appellant daar wel of niet van wist. Appellant is en blijft volgens de aanklager volledig verantwoordelijk voor wat er met zijn account gebeurt. Het onreglementair gokken dient naar haar mening voor rekening en risico van appellant te komen. Het primair onder 1 tenlastegelegde feit kan naar haar oordeel dan ook bewezen worden. Ten

aanzien van het primair onder 2 tenlastegelegde stelt de aanklager dat er contact is tussen de spelers van het team van appelland en de spelers van Jong AZ en dat appelland ongetwijfeld groot aanzien geniet onder de spelers van Jong AZ. Vanwege deze relatie kan volgens de aanklager gesproken worden van een situatie waarin appelland (in)direct enige mate van invloed had of kon hebben op het verloop van de wedstrijd van Jong AZ. De aanklager acht dan ook het primair onder 2 tenlastegelegde feit bewezen.

Mocht de commissie van beroep de aanklager in het voorgaande niet volgen, dan geeft zij de commissie van beroep in overweging het onder 1 en 2 subsidiair tenlastegelegde bewezen te verklaren. In dat verband wijst zij erop dat nog steeds vaststaat dat appelland zijn account met saldo erop en zijn inloggegevens aan zijn vriend heeft gegeven en dat zijn vriend daarmee de verboden weddenschappen heeft afgesloten. Dit levert naar het oordeel van de aanklager een overtreding op van het vierde gedachtestreepje van artikel 2 lid 2 sub e AR. Volgens de aanklager ziet dit artikel op het gokken als zodanig, los van het oogmerk waarmee gegokt wordt. Daarbij verwijst zij naar het Wijzigingsbesluit waaruit naar haar oordeel zonneklaar blijkt dat het doel van de wijziging is geweest het strafbaar stellen van het anderen toestaan of in de gelegenheid stellen weddenschappen aan te gaan op wedstrijden en competities waaraan de speler deelneemt, ongeacht het oogmerk waarmee die weddenschappen worden aangegaan. De aanklager stelt dat als het oogmerk wel een vereiste voor strafbaarheid zou zijn, het gokverbod wel erg eenvoudig te omzeilen zou zijn door te ontkennen dat het de bedoeling was om uitslagen van wedstrijden te beïnvloeden.

Ten aanzien van haar eis blijft de aanklager bij haar eis in eerste aanleg, te weten een geldboete van €5.000,- en een uitsluiting van 3 wedstrijden. Bij de bepaling van haar eis heeft de aanklager onder meer rekening gehouden met de ernst van de overtredingen. Daarnaast rekent zij appelland aan dat hij naar haar mening geen verantwoordelijkheid heeft genomen voor zijn gedrag. De aanklager acht – anders dan de tuchtcommissie – juist bij de feiten een boete passend, nu het motief in ieder geval ook gelegen was in de wens om geld te verdienen. De aanklager ziet tot slot geen meerwaarde in een voorwaardelijk strafdeel.

5. De beoordeling door de commissie van beroep

Ontvankelijkheid van het beroep

Met inachtneming van het bepaalde in artikel 16 van het RTBV is het beroep tijdig, schriftelijk en met redenen omkleed bij de commissie van beroep ingediend. De aanklager heeft er terecht op gewezen dat het beroep niet is ondertekend. Het ontbreken van de handtekening staat echter niet aan de ontvankelijkheid van het beroep in de weg, reeds omdat appelland ter zitting in beroep heeft verklaard dat het beroep namens hem is ingesteld. Appelland is dus ontvankelijk in het tegen de beslissing van de tuchtcommissie ingestelde beroep.

Ontvankelijkheid van de aanklager

De commissie van beroep stelt voorop dat het niet-ontvankelijk verklaren van de aanklager in de tuchtrechtelijke vervolging wegens gebreken in het vooronderzoek niet nader is geregeld in het RTBV. De sanctie van niet-ontvankelijkheid is daarmee nog niet uitgesloten, maar wel geldt dat deze sanctie dient te worden gereserveerd voor uitzonderlijke gevallen waarin sprake is van zodanig ernstige gebreken in het onderzoek naar het begaan van een tuchtrechtelijk vergrijp dat van een eerlijke behandeling en beoordeling geen sprake meer kan zijn. Zelfs als alle namens appelland naar voren gebrachte gebreken aanwezig zouden zijn, is hier van een dergelijk uitzonderlijk geval geen sprake.

De namens appelland gestelde gebreken zijn overigens niet steeds als zodanig aan te merken. Allereerst is namens appelland gewezen op een drietal (vermeende) gebreken in het vooronderzoek door de onderzoekscommissie integriteit van de KNVB. Het eerste gebrek betreft de samenstelling van deze commissie. Anders dan namens appelland is betoogd, ziet de commissie van beroep het feit dat het horen van appelland en een getuige niet is geschied door alle leden van de onderzoekscommissie niet als een gebrek in de samenstelling van deze commissie. Uit de rapportage

blijkt afdoende dat het onderzoek is geschied door en/of voor verantwoordelijkheid komt van alle leden van de onderzoekscommissie. Het tweede gestelde gebrek betreft de klacht dat de onderzoekscommissie buiten haar bevoegdheid is getreden door zich niet tot de feiten te beperken. De commissie van beroep constateert dat het rapport van de onderzoekscommissie vrijwel geheel feitelijk van aard is. Dat op grond van de feiten enkele algemene conclusies zijn getrokken, ligt voor de hand en kan niet worden aangemerkt als een gebrek in het vooronderzoek. Daarbij komt dat de tuchtorganen niet zijn gebonden aan die conclusies. Zij vormen zich op grond van de vaststaande feiten een eigen oordeel. Een derde gebrek zou aanwezig zijn in het verslag van het horen van appellant door de onderzoekscommissie. Het gaat daarbij om de volgende passage: “[Voorzitter]: (...) Hoe kan dat? Jij hebt dus alleen op buitenlandse wedstrijden gegokt en jouw vriend, die toegang had tot je account, heeft daar Nederlandse wedstrijden aangeplakt? [Appellant]: Klopt. Die heeft daar waarschijnlijk de combo’s ingezet, die daarin gekoppeld waren aan Nederlandse wedstrijden.” Namens appellant is gesteld dat uit de bandopname van het horen blijkt dat het woord “Klopt” niet op deze plaats thuishoort, zodat het antwoord van appellant geen bevestiging inhoudt van het gevraagde. In het midden kan blijven of de weergave in het verslag juist is. Ook als het gebrek aanwezig is, is de sanctie van niet-ontvankelijkheid niet aan de orde, omdat geen sprake is van een zodanig ernstig gebrek in het onderzoek naar het begaan van een tuchtrechtelijk vergrijp dat van een eerlijke behandeling en beoordeling geen sprake meer kan zijn. De commissie van beroep wijst er daarbij ten overvloede op dat de commissie deze verklaring in het licht van de inhoud en reikwijdte van de strafbaarstelling niet zal gebruiken voor het bewijs.

Voorts is namens appellant naar voren gebracht dat hij na afronding van het onderzoek van de onderzoekscommissie en voorafgaande aan de inbeschuldigingstelling niet overeenkomstig artikel 39 lid 3 RTBV in de gelegenheid is gesteld zich te verweren. Dit gebrek was aanvankelijk inderdaad aanwezig. De brief van de aanklager van 23 oktober 2020 is moeilijk anders te begrijpen dan dat er sprake is van een inbeschuldigingstelling op grond van een tenlastelegging. Dit gebrek is echter in zoverre hersteld, dat appellant vervolgens ruim voorafgaande aan de zitting van de tuchtcommissie in de gelegenheid is gesteld zich alsnog te verweren. Appellant heeft ervoor gekozen van die mogelijkheid geen gebruik te maken, zodat er geen grond was de inbeschuldigingstelling alsnog in te trekken. Gelet daarop kan het aanvankelijke gebrek geen grond vormen voor niet-ontvankelijkheid van de aanklager.

De slotsom is dan ook dat de aanklager ontvankelijk is in de tuchtrechtelijke vervolging.

Inhoud en reikwijdte van de strafbaarstelling

De tenlastelegging ziet op overtreding van artikel 2 lid 2 sub e van het AR, strafbaar gesteld bij artikel 19 van het RTBV. Het primair tenlastegelegde ziet op het eerste gedachtestreepje van artikel 2 lid 2 sub e van het AR, waarin, voor zover hier van belang, is bepaald dat ieder lid verplicht is zich “te onthouden van het wedden op het resultaat, de voortgang en/of het verloop van enige wedstrijd of competitie waarin hij deelneemt of heeft deelgenomen in dat seizoen [1 primair] dan wel waarin hij direct dan wel indirect enige mate van invloed heeft of kan hebben [2 primair].”

Naar het oordeel van de commissie van beroep ziet de strafbaarstelling van het onthouden van het wedden allereerst op het zelf daadwerkelijk op eigen naam en voor eigen rekening afsluiten van concrete weddenschappen. Het onthouden van wedden heeft echter een ruimer bereik. Ook wanneer een derde een weddenschap afsluit op naam van en voor rekening van een ander is dat in het maatschappelijk verkeer aan te merken als het zich door die ander niet onthouden van wedden, voor zover het binnen de macht van die ander ligt om aan het sluiten van weddenschappen door die derde op zijn naam en voor zijn rekening een einde te maken. Voor de betekenis van het onderdeel “enige wedstrijd of competitie waarin hij direct dan wel indirect enige mate van invloed heeft of kan hebben” [2 primair] is nog het volgende van belang. Uitgangspunt in een dergelijk geval is dat de beschuldigde zelf niet deelneemt aan die wedstrijd of competitie, maar er wel (in)direct enige invloed op heeft of kan hebben. Wil een dergelijke invloed aanwezig worden geacht dan is meer vereist dan alleen (de mogelijkheid van) contact met een deelnemer aan die

wedstrijd of competitie. Indien de tenlastelegging wordt beperkt tot een concrete wedstrijd, zoals hier het geval is, moet worden bewezen waaruit de invloed op die wedstrijd bestond of kon bestaan.

Het onder 1 subsidiair en 2 subsidiair tenlastegelegde ziet op het vierde gedachtestreepje van artikel 2 lid 2 sub e van het AR waarin is bepaald dat ieder lid verplicht is zich te onthouden van “andere handelingen die gericht zijn op het onrechtmatig beïnvloeden van uitslagen van wedstrijden, waaronder doch niet uitsluitend het direct dan wel indirect opdragen, toestaan en/of iemand in de gelegenheid stellen om hiervoor genoemde weddenschappen aan te gaan.” Gelet op de bewoordingen van deze bepaling is ervoor gekozen de strafbaarheid te beperken tot handelingen die gericht zijn op het onrechtmatig beïnvloeden van uitslagen van wedstrijden (matchfixing). Dit onderdeel ontbreekt in de overige drie onder artikel 2 lid 2 sub e AR verboden gedragingen. Hoewel ook aan die verboden het voorkomen van matchfixing ten grondslag ligt, hoeft de gerichtheid daarop niet te worden bewezen, zodat het bereik van die bepalingen ruimer is. Gelet op de woorden die betrekking hebben op het vierde gedachtestreepje, is daar echter de gerichtheid van de handelingen op het onrechtmatig beïnvloeden van uitslagen van wedstrijden een essentieel te bewijzen onderdeel.

Bewezenverklaring

De commissie van beroep acht het onder 1 primair tenlastegelegde bewezen. Ten aanzien van het onder 1 primair tenlastegelegde staat het volgende vast:

- De onder 1 primair nader omschreven weddenschappen zijn op naam, op het account en voor rekening van appelland afgesloten (bijlage 3, bijlage 17 en bijlage 21 van het rapport van de onderzoekscommissie);
- Die nader omschreven weddenschappen zijn in ieder geval niet afgesloten door een ander dan appelland en/of zijn vriend (bijlage 21 en bijlage 22 van het rapport van de onderzoekscommissie);
- Voor zover de weddenschappen zijn afgesloten door de vriend van appelland was appelland ermee bekend dat zijn vriend de weddenschappen op naam en voor rekening van appelland afsloot (bijlage 21 van het rapport van de onderzoekscommissie en hetgeen namens appelland ter zitting bij de tuchtcommissie en commissie van beroep naar voren is gebracht);
- De weddenschappen betreffen wedstrijden in de competities waaraan appelland deelneemt (bijlage 2 en bijlage 21 van het rapport van de onderzoekscommissie).

Gelet op het hiervoor besproken ruime bereik van “het onthouden van wedden” zijn bovengenoemde omstandigheden toereikend voor de bewezenverklaring van het onder 1 primair tenlastegelegde. Uit deze omstandigheden volgt immers dat de weddenschappen door appelland zelf óf door zijn vriend op naam en voor rekening van appelland zijn afgesloten. Ook in het geval dat de weddenschappen (uitsluitend) door de vriend van appelland zijn afgesloten, is het appelland die zich niet heeft onthouden van het wedden. Het lag immers binnen de macht van appelland om aan het sluiten van die weddenschappen op zijn naam en voor zijn rekening een einde te maken, terwijl hij daarvan geen gebruik heeft gemaakt.

Vrijspraak

De commissie van beroep acht het onder 2 primair tenlastegelegde niet bewezen. Gelet op de hiervoor omschreven reikwijdte van de strafbaarstelling, is niet wettig en overtuigend bewezen dat appelland invloed had of kon hebben op de wedstrijd als tenlastegelegd. Vaststaat dat appelland niet aan deze wedstrijd heeft deelgenomen. De enkele mogelijkheid van contact met spelers die (mogelijk) deelnemen aan die wedstrijd is niet voldoende voor strafbaarheid.

De commissie van beroep acht het onder 2 subsidiair tenlastegelegde evenmin bewezen. Met name kan niet worden bewezen dat andere handelingen waren gericht op het onrechtmatig beïnvloeden van uitslagen van wedstrijden (matchfixing).

6. De kwalificatie

Het bewezenverklaarde levert op een overtreding van artikel 19 van het RTBV juncto artikel 2 lid 2 sub e van het AR.

7. De strafoplegging

Strafbaarheid

Namens appellant is onder verwijzing naar artikel 19 lid 2 RTBV de strafbaarheid van het handelen van appellant betwist nu daarvoor opzet, schuld, nalatigheid of onzorgvuldigheid is vereist. Gelet op de aard van de gedraging geschiedt het zich niet onthouden van wedden opzettelijk. Zoals de commissie van beroep begrijpt, wordt dat opzet niet namens appellant betwist, maar wordt betwist dat appellant wist dat het weddenschappen op wedstrijden van de competitie waarin hij deelneemt of heeft deelgenomen betrof. Het ontbreken van die wetenschap staat echter niet in de weg aan een bewezenverklaring. Een dergelijk beroep kan appellant alleen baten indien alle schuld afwezig is. Een beroep op afwezigheid van alle schuld slaagt slechts indien alle in redelijkheid mogelijke maatregelen zijn getroffen om het verboden gedrag te voorkomen. Daartoe moet in een geval als het onderhavige controle op alle weddenschappen op naam en voor rekening van appellant worden gerekend. Niet aannemelijk is geworden dat appellant enige vorm van controle heeft gehouden teneinde te voorkomen dat op naam en voor rekening van appellant weddenschappen zouden worden afgesloten op wedstrijden van de competitie waarin hij deelneemt of heeft deelgenomen. Ook overigens zijn geen omstandigheden aannemelijk geworden die zouden kunnen afdoen aan de strafbaarheid van het bewezenverklaarde en van appellant.

Strafmotivering

Bij de oplegging van de sanctie neemt de commissie van beroep de aard en ernst van de overtreding, de omstandigheden waaronder de overtreding is begaan, de persoon van appellant en zijn persoonlijke omstandigheden in aanmerking.

In het bijzonder heeft de commissie van beroep rekening gehouden met het volgende:

- Appellant heeft zich niet onthouden van wedden als bewezenverklaard. Het sluiten van weddenschappen op voetbalwedstrijden als hier aan de orde kan in het algemeen een ernstige bedreiging inhouden voor de integriteit van de voetbalsport. Met name van professionele voetballers mag daarom mede gelet op hun voorbeeldfunctie grote zorgvuldigheid en terughoudendheid worden verwacht bij het wedden op voetbalwedstrijden.
- Voor het onrechtmatig beïnvloeden van uitslagen van wedstrijden (matchfixing) is in deze zaak zelfs geen begin van bewijs.
- De grondslag voor de sanctionering is (anders dan in eerste aanleg) beperkt tot het onder 1 primair tenlastegelegde.
- Met de aanklager is de commissie van beroep van oordeel dat een geldboete in een geval als het onderhavige een geëigende sanctie kan zijn. De commissie ziet niettemin van de oplegging daarvan af. Daarbij neemt de commissie in aanmerking dat appellant het onvoorwaardelijk deel van de door de tuchtcommissie opgelegde sanctie reeds heeft ondergaan.
- Appellant heeft het vaste voornemen geuit zich niet meer aan soortgelijke feiten schuldig te maken. Een voorwaardelijk deel van de sanctie wordt gelet hierop niet passend en nodig geacht.
- De strafkaart van appellant toont geen voorwaardelijke sancties en/of sancties als gevolg van (directe) rode kaarten.

Alles overwegende acht de commissie van beroep in dit geval een onvoorwaardelijke uitsluiting voor de duur van 2 (twee) wedstrijden een passende sanctie. De commissie van beroep merkt hierbij ten overvloede op dat het instellen van beroep niet tot opschorting van de opgelegde straf door de tuchtcommissie heeft geleid. Appellant heeft hierdoor aan 2 (twee) achtereenvolgende competitiewedstrijden van het 1^e elftal van zijn club niet deelgenomen en derhalve de sanctie reeds ondergaan.

8. De beslissing

De commissie van beroep vernietigt de bestreden beslissing van de tuchtcommissie, verklaart bewezen dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan overtreding van artikel 19 RTBV juncto artikel 2 lid 2 sub e van het AR, acht appellant ter zake strafbaar en veroordeelt appellant tot:

- Een uitsluiting van deelname aan competitie-, play-off- of bekerwedstrijden van de KNVB tot de dag, volgende op die, waarop het 1^e elftal van zijn club 2 (twee) achtereenvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld.
- Betaling van de kosten van de mondelinge behandeling van zowel eerste aanleg als beroep; in beroep begroot op € 450,- te verrekenen in rekening-courant.

Tot slot beslist de commissie van beroep, op verzoek van appellant en gehoord hebbende de aanklager, dat de uitspraak conform artikel 56 lid 6 juncto artikel 57 lid 2 RTBV gedeeltelijk gepubliceerd zal worden. Naar het oordeel van de commissie van beroep zijn namens appellant belangen aangevoerd die zwaarder wegen dan de belangen van gehele publicatie van de uitspraak. De commissie van beroep zal dan ook de naam van appellant en de naam van zijn vriend in de publicatie onvermeld laten. Voor het weglaten van de naam van de club bestaat geen grond. Het weglaten daarvan zou ook afbreuk doen aan de begrijpelijkheid van de weergave van de tenlastelegging en de bewezenverklaring.

Aldus beslist op 12 maart 2021 door mr. [REDACTED], voorzitter, mr. [REDACTED] en [REDACTED], leden, bijgestaan door mr. [REDACTED], secretaris.